

MAKE ME A CAPTIVE, LORD

Make me a captive, Lord,
And then I shall be free;
Force me to render up my sword,
And I shall conqueror be.
I sink in life's alarms
When by myself I stand;
Imprison me with Thine arms,
And strong shall be my hand.

My heart is weak and poor
Until it master find:
It has no spring of action sure,
It varies with the wind:
It cannot freely move
Till Thou hast wrought its chain;
Enslave it with Thy matchless love,
And deathless it shall reign.

My power is faint and low
Till I have learned to serve.
It wants the needed fire to glow,
It wants the breeze to nerve;
It cannot drive the world
Until itself be driven,
Its flag can only be unfurled
When Thou shalt breathe from Heaven.

My will is not my own
Till Thou hast made it Thine;
~~If it would reach a monarch's throne~~
If it would reach a monarch's throne
It must its crown resign.
It only stands unbent
Amid the clashing strife,
When on Thy bosom it has leant,
And found in Thee its life.

GEORGE MATHESON (1842-1906)

MNE ZAJMI, PANE MŮJ

Mne zajmi, Pane můj,
pak volný ihned jsem,
mne donuť, svůj bych shoval meč
a budu vítězem.
Já klesám ve vřavě,
když sám jsem svoje stráž;
ty uvězni mne v loktech svých,
pak silná je má paž.

Mé srdce slabé je,
než nalezne je Pán,
mé srdce nezná jistoty,
jím zmítá divý van;
je zcela bez moci,
než ty je spoutáš sám;
o zotroč srdce láskou svou,
pak znikne smrti tmám.

Má síla umdlévá,
než k službě dospěje,
v mé síle oheň neplane,
dech jarní nevěje.
Má síla promikne
jen tebou protčena,
má korouhev jen silou tvou
v boj bude nesena.

Má vůle není mou,
než tvojí stane se.
I kdyby trůnu dosáhla,
jím vánek otřese.
V té vřavě získá si
opory jediné,
když v tobě život nalezne
a v tobě spočine.

Přeložil J.B.Čapek
(Na podnět Jaroslava Šimsy)

Z KORESPONDENCE

Drazí !

Posílám mnoho pozdravů a děkuji za dopis. Balíček jsem odevzdala Květě, slepice má u Miladky Jančíkové. Ptáte se, jak pokračují s vazbou Střecha nad obytným je hotova, chybí jenom pokrýt nad chaloupkou a tito budou dělat asi v sobotu. Vazba je, jenom chybí tašky. Květa teď do práce nechodí, nemocná není, ale má práci kolem chalupy. ...

Moc na Vás na všechny myslím, hlavně na Jirku. Už jsou povolené návštěvy, už za ním můžete? To by mu moc pomohlo, kdyby mohl být co nejvíce s Vámi. Snad bude lepší na jaře, až bude moci chodit ven na procházky do přírody a hlavně s někým blízkým a milým.

Vzpomínám si na tatínka. Jemu bylo doma vždycky líp. Buďte všichni hodně zdraví a dobře myslí, abyste mohli jeden druhého podepřít.

Pozdravujte všechny, Jirku, Aninku, Martina, babičku a brzy zase napiš s pozdravem

Vlasta

P.S. O sobě napiš až příště. Snad jen to, že se mi do práce líbá a že se necítím nijak zvlášť sedřená.

6/11

Jako P.F. 1986 jsme mezi jinými dostali i tento dopis:

Naše zn. 7314838/12/85Zdrav/Peristal/Bk/U

Věc: Benigní katatonie

Vážená pacientko, vážená paciente,

dne 11. září letošního roku občan A.R., povoláním školník základní školy v B., poprvé v životě nedojedl ve školní jídelně svůj řádně zaplacený oběd. Neměl na něj chuť. Téhož dne večer nevečeřel, příštího rána nesnídal a až do dneška nevzal do úst. Přitom netrpí žádnými obtížemi a zaznamenal dokonce mírný přírůstek na hmotnosti.

Výzkumný ústav optimalizace fyziologických procesů /VÚOFP/ spolu s vývojovým oddělením našeho podniku dostal tento případ k posouzení. Konstatoval, že jde o takzvaný obousměrný metabolismus. Organismus vybavený touto dispozicí, kterou jen nečetní badatelé dosud označovali za indispozici, je schopen dodané živiny nejen zpracovat a strávit, nýbrž je naopak ze zbytků zplodin a energií zase obnovit, aniž vznikla jakákoliv ztráta.

Další výzkum ukázal, že je to povrchový příznak stavu, který jsme definovali jako benigní neboli nezhoubnou katatonii. Zatímco při katatonii maligní neboli zhoubné, kterou popsal Yessing, produkuje mozek v krátkém časovém intervalu tisíce příkazů, na něž postižený reaguje psychickým i fyzickým znehybněním, vydává nervové centrum benigního katatonika trvale jeden a týž příkaz, jehož plnění je náročné. Školník A.R. například od 11. září jen a jen sestavuje denní seznam příchozích, kteří se při vstupu do budovy neprezulí, a odevzdává jej na ředitelství.

Naše pracoviště jsou vcelku dobře vybavena purgativními prostředky a připravovala pokus benigní katatonii A.R. odstranit. Spor byl pouze o to, zda je způsobena převážně příčinami psychickými, nebo fyzickými, a zda tedy aplikovat elektrické šoky, nebo spíš laxativa. K pokusu však nedošlo. A.R. využil svého zákonného práva a pomoc odmítl, jakmile se dozvěděl, že není bezprostředně ohrožen na životě. Nepovažuje se za nemocného. Stejného názoru je i jeho manželka, rodina a zaměstnavatel, a proto ho odmítají přemlouvat, aby se léčil.

Případ nadále sledujeme.

PF 1986 odštěpný závod 602 00 Brno
Barvičova 59
Milan Uhde,
vývojový pracovník

O ČÁPECH A VRANÁCH

V raném věku to byla babička, která na první zvědavé dotazy ohledně mého příchodu na svět odpovídala jednoduše tím, že prý mě rodičům přinesla vrána. A to byla na dlouhá léta natolik směrodatná informace, že jí nezviklaly ani protichůdné vědomosti mých kamarádů z ulice, kterým jsem naslouchal sice se zbožnou úctou, ale avšak jen proto, že byli o rok dva starší než já a hlavně chodili už do školy.

Jejich argumenty, ba někdy i přímo detailní líčení toho, jak přicházejí na svět mnou v mém základním přesvědčení, získaným od babičky, neotřásl. Ostatně to tenkrát mohly být jen chabé útržky toho, co dnešní dítě ovládá takřka bravurně a mnohem dříve než třeba malou a velkou násobilku.

Pojetím mého narození neotřásl ani Mirek, žák 2.B školy Na ostrově, jenž mě pod schody činžáku, kde bydlel, instruoval přísně vědecky podle knížky, kterou jednou obratně uzmul - chlubil se - přímo před očima svého otce z knihovny. Text knihy byl doplněn fotografiemi, které mi, kromě zrychleného bušení srdce a červených uší neposkytly nic, a textu, slabikovanému Mirkovým vzrušeným polohlasem, jsem nerozuměl vůbec. Myslím, že on také. Upřímně řečeno, ani nám na studium nebylo poskytnuto dostatek času. Mirkův otec totiž na ztrátu knihy záhy přišel a vášnivého čtenáře náležitě ztrestal. To mě jen utvrdilo v tom, že pravdu má babička. Otázku po svém zrození jsem nadále ponechal stranou a věnoval se, dle úsudku rodičů, něčemu užitečnějšímu a hlavně přiměřenějšímu mému věku.

br

Ve školní lavici jsem pravidelně rok co rok sedával s Járrou Havířem. Spojovaly nás nejen společné zájmy, ale třeba i to, že jsme byli oba jedináčky. Jenom jedna věc mě mátl. Věřil totiž, že ho na svět přinesl čáp a dokládal to svědectvím své babičky, paní Bažantové. To jsem nemohl jen tak připustit. Avšak přes všechno mé přesvědčování, argumenty a "důkazy", kterými jsem podporoval úlohu vrány v mém životě, zůstával Havíř neochvějně na svém, že v jeho případě se jednalo o čápa. Nakonec to v našem sporu došlo tak daleko, že neváhal přinutit svou babičku, aby své svědectví opakovala i přede mnou. Sugestivní výrok paní Bažantové mě přesvědčil natolik, že jsem zásluhu čápa pro narození jejího vnuka v plném rozsahu uznal a náš spor skončil smírem. Oba jsme diplomaticky připustili, že každý máme svou pravdu.

Jak jsme ale ve škole vstupovali do vyšších a pak do ještě vyšších tříd, začaly se nám teorie čápa a vrány hroutit. Poučování staršími žáky a učitelem přírodopisu a biologie, pronikali jsme do tajemství plození a rození nejen u rostlin a zvířat, ale také (a to nás pocho-pitelně zajímalo nejvíce) u lidí. Nutno říci, že líčení žáků vyšších ročníků pro nás bylo daleko barvitější a zajímavější než přísně vědecké výklady učitele, byť doplnované obrázky a kabinetními pomůckami. Navíc nás z toho, na rozdíl od přírodopytce, nezkoušeli.

Názor, že to s čápem a vránou nebude úplně v pořádku dostával pevné obrysy zvláště v okamžicích, když si vyspělejší spolužačky začly mezi sebou sdělovat zkušenosti načerpané ze šestiťového vydání Dějin sexuality, čtených při vyučování tajně pod lavicí, a osvětové přednášky místního gynekologa. Nemůže proto být ani příliš divu, že se naše "teorie" o čápu a vráně tedy brzy zhroutila jako domeček z karet. A tak, když jsem na sobě počal rozeznávat první stadium infantilní sexuality, naivně jsem si začal myslet, že jsem dokonale teoreticky připraven a nic mě nemůže překvapit. Ovšemže jsem se mýlil.

V prvních měsících svého těhotenství se moje žena obklopila morami odborných knih a mně pak vymezila úkoly a to sehnat, udělat a zařídít. Organizační pokyny k příchodu dítěte jsem se snažil plnit s klidem načerpaným z literatury, vzpomínek tchána a rad přátel, kteří si již své "odrodili". Radostné očekávání jsem tedy s přehledem zvládal až do okamžiku, kdy mě v noci probudila bolest zubu. Ale co to? Místo vedle mne je prázdné!

V tu ránu jsem zapomněl na bolest v ústech a začal horečně pobíhat po bytě ve snaze poněkud se přiblížit a s utkvělou myšlenkou, že teď hned, nejlépe okamžitě odvezu ženu do porodnice. Zabránila mi v tom jen sanitka, která se náhle objevila před domem. Žena ji sama zavolala, zatímco jsem se chaoticky zabíral svými svršky. Když s ní sanitka

odjela, nabyl jsem ztracené duševní rovnováhy a opět usnul jako špalek. Odpoledne mě už doma čekala ona netrpělivě očekávaná zpráva. Narodil se náš syn! Sláva a hurá a žijivo a vůbec.

Dlouho jsem pak seděl na lavičce v zahradě za domem a jen jsem se usmíval idiotským úsměvem šťastných otců. Ve větvích rozložitého ořechu posedávalo a krákoralo hejno vran. "Mají tu asi nějaký slet," pomyslel jsem si, ale při tom mně to bylo jasné. Ať si o čápech a vránách, biologii a přírodovědě říká kdo chce co chce, já už vím své.

5.6.1985

JH

42 let od podepsání základní listiny Liščího kmene nám jeden z iniciátorů této napsal toto:

...X /tatínek/ napíše úvahu o tom, že není dobré, aby se sféry v rodině rozdělily tak, že věci kolem dětí a domácnosti má na starosti jenom žena a věci kolem zahraniční politiky /jak řekl J.Werich takové ty zásadní věci jako je situace v Bangladéši, diskriminace v USA a pod./ jenom muž. Jeho základní myšlenka je ta, že se mají manželé o všechno podílet a rozumně si vymezit sféry jako je vedení financí, vynášení odpadků, údržba vodárny a svěžit je přísl. referentovi, ale nikdy tak, aby když někdo je mimo /v nemocnici, ve vězení, na vojně/ ten druhý byl úplně vedle.

Y /dcera/ však napíše, že její rodiče a tedy i X "vždycky" se domnívali, že děti a domácnost je starost ženy a situace v Bangladéši starost muže. Ale že čas oponou trhnul a že takový pohled je zastaralý.

X se může jen chechtat nebo zuřit - může také věc uvážit z filosoficko-historického stanoviska a napsat toto:

Za mého krátkého života se věc už několikrát změnila. V době mého dětství platil požadavek rovnoprávnosti ženy ve všech směrech, prosazovala se možnost uplatnění ženy ~~ve všech směrech~~ jako učitelky, lékařky atd. - zdravotně se o nás starala paní Dr. Pakárková, žena 100% emancipovaná... Ale pak přišel rok 1938 a toto pojetí dostalo ránu: učitelky byly propouštěny, pokud měly rodinu a manžela: zaměstnaného, aby bylo místo pro učitele z pohraničí... Najednou se stala zásada rovnoprávnosti něčím zastaralým, v nové situaci bylo třeba umístit otce, živitele rodin a ~~ta~~ i na úkor dobrých pracovníků. Pak přišla válka a Němci a s rovnoprávností byl naprostý konec - přestože začalo zařazování žen do těžkého průmyslu, ovšem za menší platy apod.

Teprve po válce se ozvaly nasmělé hlasy o rovnoprávnosti ženy, ale pokračoval válečný trend. Ano, soudružky, máme rovnoprávnost a tak má žena právo na šibenici stejně jako muž, řekl v Tatrovce prokurátor po popravě Dr. Milady Horákové... Jiný rys byl ten, že na brigády do dolů začaly chodit i děvčata, ač práci v dolech zakázala ženám už Marie Terezie, co tedy bylo zastaralé? Postupně se práce v dolech zakázala, zjistilo se, jak dopadají ženy traktoristky co matky a ukázalo se, že takové pojetí rovnoprávnosti je "zastaralé".

Literární noviny zahájily kampaň, která vypadala opět "zastaralá", reakčně. Vedle ji mladá redaktorka Helena Klímová a pokoušela

ukázat, jaké nenapravitelné škody působí na děti pobyt v jeslích, školách, týdenních jeslích a jiných zařízeních, umožňující plně pracovní nasazení ženy v průmyslu a j. odvětvích. Feminizace pedagog. odvětví, medicíny, měl ten následek, že vlastní práce ženy a matky byla znevážena.

Co bylo zastaralé a co ne? Nastal nový tlak na to, aby žena mohla zůstat s dětmi, ale nepodařilo se to prosadit plně ekonomicky, ač kouzlo falešné otrokářské "rovnoprávnosti" bylo zlomeno.

Argument, že to "tak bylo dříve" na mne prostě platit nemůže. Za Rakouska-Uherska? Za 1. demokratické rovnoprávné republiky? Za války? Po válce? Po kampani H. Klímové, Z. Matějčka a J. Langmeiera? Po vystoupení nových feministek a la Jana Opocenská, Míla Hradečná a jiných? Po zahájení "antisexismu" a zavádění výtazů Bůh-Matka, nejen bratrského, ale také sesterského ovzduší, přepisování celé Bible, vpisování Sáry tam kde je jenom Abraham? Samozřejmě že tento tlak je vyvolán nedůsledností slibované rovnoprávnosti, která se zvrhla v nové poddanství ženy, která pracuje v zaměstnání a zůstala jí celá péče o děti a domácnost a ještě se čeká, že by se měla starat o Bangladéš a diskriminaci v USA.

Tedy argument: "co bylo dříve" pro mne neplatí a je a limine blbý. Některé věci byly dříve lepší a některé horší - novost postoje není zárukou její kvality. To nám říkali, když jsme říkali "nová orientace", aby to nevypadalo jako vzpoura mladé generace.

Zároveň ovšem zastávám s Emanuelem Rádlem myšlenku, že úloha matky je nezastupitelná a má mít svou váhu i ve společnosti. Jakmile dnes zmizela iluze o tom, že lze vychovávat děti bez matek "lepší", "ne-sobečtější", "kollektivnější" a "společensktější", nelze už upřednostňovat práci ženy v zaměstnání před touto úlohou. Zjistilo se, že ústav matku nenahradí a nenahradí jí ani ty nejlepší dětské sestry a vychovatelky v tom nejlepším ústavě... Není to tedy něco, co bylo dříve nebo později, ale rozhoduje věcný argument. Dítě matku potřebuje!

Je však třeba vzít v potaz i tlak ekonomických míst, která nutí ženu nejen psychologicky ale i ekonomicky, aby šla předčasně do práce, aby byli manželé oba z městnání, aby "vyšli" a pod. Není to tedy jen tak, že by propaganda lidí zblblá tak, že si jen myslí, že žena nemůže u dětí zůstat a musí je dát do jeslí, školky, ústavů, zřít se jí a pod. nebo najmout k nim "ženu k dětem". To ovzduší se paní Klímové, /Lit. novinám/ nepodařilo tak změnit jako třeba jejich kolegům ve Francii, kde se podařilo prosadit společenskou prestiž matky, ač tam byla 30-50 let upadlá. Není také každý k tomu hotov si to zásadně rozhodnout proti mínění většiny, často v rodině samotné, tj. uskrovnit se /žít bez auta a pod./ jen proto, aby mohla být matka u dětí.

Ovšem i zásadně si myslím, že se mají manželé o práci a péči o děti dělit... Co jsem já někdy zdůrazňoval, bylo to, že "otrokářská rovnoprávnost" /ženy na popravišti a za volanty traktorů/ je věčně blbost, nelíbí se mi to na sovětské společnosti, že jsou tam ženy zaměstnány i v oborech, kde u nás nebyly ani v nejhorší době ekonomického otrokářství /akce těžký průmysl v první půli 50. let/. Ale zásadně jsem přesvědčen, že v ~~zá~~ zásadních věcech mají oba, muž i žena, hledat pravdu, zúčastnit se diskusí, přednášek - a zaráží mne, jak převažují na takových akcích - i undergroundu nebo paralely - chlápci a muži.

/zkráceno/

LE VER LUISANT

Robert Desnos

Ver luisant, tu luis a minuit,
Tu t allumes sous les étoiles
Et, quand tout dort, tu T introduis
Dans la lune et ronges sa moelle.

La Lune, nid des vers luisants,
Dans le ciel continue sa route,
Elle sème sur les enfants,
sur tous les beaux enfants dormant,
Reve sur reve, goutte a goutte.

(In: Chantefables et Chantefleurs
Paris 1970)

LA TORTUE

(Želva - překlad Kamila Bednáře)

Jsem želva, moc mi to sluší,
jen křídla mi chybí namouduši,
krovky, abych se nad vlaštovky
vznesla do ovzduší!

Mám elegantní šněrovačku
bez knoflíků a háčků,
padne mi skvěle, jemnáčku,
až srdce buší!

Jsem želva, nejs^{am} ropucha,
není mi dobře za sucha,
to lezu jak bez ducha
a špetám: ať prší!

Svatojanská muško, kde máš lůžko?
V noci záříš v temnotě,
a když svítí měsíc, jenž ti říká družko,
v chladné bílé samotě,
ty vzlétáš k němu až -
a jako do peří se k němu zavrtáš!

Měsíc, svatojanských mušek sídlo,
stoupá oblohou jak bílé křídlo
a na dívky a na chlapce
strásá sen, kapku po kapce.

(Kamil Bednář,
Zpěvobajky a Květomluva,
Artima 1971)

VARIACE

Jsem želva a jsem krásná; žel
bez křídel,
jinak bych taky pod oblaky
létala s ptáky.
Že? Že?

Jsem želva a mám tělo ladné
oděné v korset, který padne
jak ulitý - knoflíky žádné!
Ne! Ne!

Že želva jsem, nic neželím,
kapustu střídám se zelím,
když prší, to se veselím.
Že ne? Vím co vím!

(Heda K., ANTIBEDNÁŘ
neboli variace na Riberta Desnose.
Listopad 1975)

VARIACE

To mi velmi drásá nervy,
že ti milí Frantíci
místo broučků mají červy,
jenom červy svítící.
Kdyby aspoň řekli "muška!"
To je potom děsná fuška,
aby Desnos - velm kde vem
lyrický byl po našem:

Svatojánu, svatojánu,
svítilnu máš na kahánku,
leť si tu svou lucerničku
natankovat na měsíčku

Svatojánci, svatojánci
svítí, když je tma jak v ranci
rozsvěcují, když jdem sami,
světýlka svá pod hvězdami,
dětem posílají v spánku
prčky snů, a z květných

džbánek
píjí rosu. Devateru kvítí
v svatojanské noci svítí
celé roje kloučků - broučků -
tak to u nás v Čechách máme,
tak to, pane Desnos, známe
dávno všichni z knihy Broučků

(Heda Kaufmannová)

5.12.1973

Erich Kästner: LÉTAJÍCÍ TŘÍDA

(z předmluvy, jeho druhého dílu, Tro/
na závěr vyprávění o Jonathanu Trtzi)

Vážnost života opravdu nezačíná až vyděláváním peněz. Nezačíná a nekončí. Nezdůrazňuji snad tyto obecně známé věci proto, abyste si na to m zakládali, kdepak! A nezdůrazňuji je proto, abych vám ~~neznal~~ nahnal strach. Ne, ne! Buďte šťastní, jak jen můžete! A buďte veselí, až vás od smíchu vaše malé břicho rozbolí!

Jenom si však nic nenamlouvejte a nedejte si nic namluvit. Naučte se hledět nepříznivému osudu pevně do očí. Nelekněte se, když se něco nezdaří. Neochabujte, máte-li smůlu! Neklesejte na mysli! Musíte mít tvrdou kůži!

Musíte umět snést ránu, jak říkají boxeři. Musíte se naučit přijímat rány a snášet je. Jinak budete groggy po prvním políčku, který vám život ~~zasadí~~ zasadí. Neboť život má zatraceně velké číslo rukavic, přátelé! Když člověk takovou ránu slízne a nebyl na ni připraven, pak stačí, aby už jen zakašlala malá domácí muška, a hned sebou plácne na nos jak široký tak dlouhý!

Tedy: neklesat na mysli! Mít tvrdou kůži! Rozumíte? Kdo dokáže to první, má už napůl vyhráno. Neboť si i přes ty facky, s díky přijaté, zachová tolik duchapřítomnosti, aby osvědčil skutkem ony dvě vlastnosti, o které jde: odvalu a chytrost. A zapište si za uši, co vám povím teď: Odvaha bez chytrosti je neplecha a chytrost bez odvahy je žvást. Dějiny světa znají četná údobí, kdy hlupáci měli kuráž nebo kdy chytrí lidé byli zbabělí. To nebylo to pravé. Teprve až stateční budou i chytrí a chytrí zároveň stateční, pocítíme to, co se již tolikrát konstatovalo mylně: pokrok lidstva.

(str. 14 a 15)

ZA BORISEM SLUCKÝM

V prvních březnových dnech roku 1986 zemřel ukrajinský básník Boris Abrahamovič Sluckij, narozený v roce 1919. V civilní sevřené lyrice CO NEZAPOMENU v roce 1957 se vyrovnával s otřesnými zážitky války i problémy života poválečného.

Za války byl několikrát raněn a tři poválečná léta prožil v nemocnicích a sanatoriích. Jeho první překlady se u nás objevily v roce 1957 a velice povzbudily naši uměleckou tvorbu, která prožívala regeneraci po potlačení kritické vlny v roce 1956. Jeho verše, podobně jak verše Jevgenije Jevtušenka, ukazovaly na docela jiný vývoj v sovětské literatuře, než se u nás oficiálně předkládalo.

Byl právě v Praze, když se domlouvala návštěva spisovatelů a básníků v prvním vesnickém klubu přátel poezie v Klášteře nad Dědinou. Jakmile zaslechl, že se pojedí na "děrevnu", nedal jinak, než že ho František Hrubín, Julie Charvátová, Jan Pilař a činovníci museli vzít s sebou.

Připomněl jsem v rozhovoru jeho básně o potopení lodě, přepravující stádo koní na širém moři. Dokonce jsem si vzpomněl na ruské slovo "lošadi" a poděkoval mu za ně. Po programu se rozradován, že někdo i na děrevně zná jeho verše, přihnal za mnou a chvíli jsme pohovořili. Ptal se mne, zda jsem zdejší - všiml si i ohlasu, který vyvolal příspěvek mé manželky, že televize chtěla, aby jej opakovala, že to natočí, ona to odmítla (a tak jsem se na obrazovce objevil sám). Řekl jsem, že jsem místní evangelický pop a Milena že je moje žena. V tu chvíli se Boris Sluckij poklonil po pás, způsobem, který jsem dosud viděl jen na divadle a ve filmu. Upadl jsem do rozpaků a poklonil se také - ale to už nebylo ono. To musí být nastajščíj Rus nebo Ukrajinec, aby se uměl opravdu poklonit po pás!

Později se naučil i česky a překládal do ruštiny naše básníky.

JaŠ

6/6